

РЕШЕНИЕ

№ 5294

гр. София, 12.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 30.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **1088** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на К. Г., гражданин на Г., чрез адвокат Я. Х. и адвокат С. Х. срещу Заповед № 5392з-ПАМ-12/15.01.2020 г., издадена от Началник на отдел „Миграция“ - СДВР, с която оспорващият е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“ – МВР за срок от шест месеца от датата на фактическото настаняване. В жалбата се иска отмяна на оспорения акт, като са наведени оплаквания за неговата незаконосъобразност. Сочи се, че заповедта не съдържа никакви мотиви за налагането ѝ. В същата съвсем бланкетно е посочено, че спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ и че по отношение на него съществува опасност да се укрие. Инвизириани са доводи, че заповедта е издадена в противоречие с материалния и процесуалния закон.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Упълномощеният от него адвокат Х. поддържа жалбата. Представени са допълнителни съображения в писмен вид. Претендира се присъждане на разноски. Ответникът по жалбата, не се явява и не се представлява. От пълномощника му юрисконсулт П. са представени подробни писмени бележки. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид

наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от докладна записка № 5392р-26/15.01.2020 г. (л. 21), съставена от полицаи в сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ – СДВР, на 14.01.2020 г. е задържан К. Г., гражданин на Г.. Установено е, че със заповед № 1743/26.09.2019 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ е отнето правото на пребиваване на чужденеца на територията на Република България на основание чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Същият е напуснал страната на 24.09.2019 г. през ГКПП Аерогара С. и няма данни за последващи негови регистрирани влизания. При задържането у К. Г. е намерен валиден до 29.01.2026 г. паспорт, издаден от компетентните власти в Г.. При проведената беседа, според докладната записка, чужденецът е заявил, че ще се укрие, но няма да се върне в Г..

Със Заповед № 5392з-ПАМ-11/15.01.2020 г., издадена от Началник на отдел „Миграция“ - СДВР, спрямо чужденеца е наложена ПАМ „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

Описаните обстоятелства са мотивирали Началник на отдел „Миграция“ – СДВР да издаде оспорената заповед на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ.

Като доказателство по делото беше прието решение № 3499 от 01.07.2020 г. на АССГ, 3 състав (в сила от 22.07.2020 г.), с което е отменена Заповед № 5392з-ПАМ-11/15.01.2020 г., издадена от Началник на отдел „Миграция“ – СДВР.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на оспорващия лично на 15.01.2020 г. Жалбата е подадена директно в Административен съд София град на 24.01.2020 г. (вх. № 2573), е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, а именно, че на К. Г., гражданин на Г. е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Друга фактическа предпоставка за налагането на първоначалната ПАМ за задържане е, че чужденецът може да се укрие поради липса на данни за легално влизане в страната.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая не са налице факти, сочещи опасност от укриване на чужденеца. Според § 1, ал. 4в от ДР на ЗЧРБ, според която „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3“ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма

да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

В случая е безспорно, че К. Г. притежава валиден до 29.01.2026 г. паспорт, издаден от компетентните власти в Г., поради което може да се приеме, че самоличността му е установена безспорно.

Настоящият съдебен състав не намира за основателен приетия от административния орган мотив, за това, че чужденецът би могъл да се укрие, защото е напуснал страната на 24.09.2019 г. през ГКПП Аерогара С. и няма данни за последващи негови регистрирани влизания. В тежест на Началник на отдел „Миграция“ – СДВР е да установи, защо в информационните масиви на МВР не се съдържат данни за влизане в страната на чужденеца, при положение, че той притежава валидни документи за самоличност. Липсата на такива данни, може да се дължи на технически причини, което в никакъв случай не може да доведе до негативни за чужденеца последици.

На последно място, следва да се отбележи и установеното обстоятелство, че с решение № 3499 от 01.07.2020 г. на АССГ, 3 състав (в сила от 22.07.2020 г.) е отменена Заповед № 5392з-ПАМ-11/15.01.2020 г., издадена от Началник на отдел „Миграция“ – СДВР. По силата на чл. 142, ал. 2 от АПК, установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. С отмяната на посочената заповед по съдебен ред, е отпаднала и главната предпоставка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ за упражняване на правомощията на административния орган по чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, което е абсолютно основание за отмяна на оспорения акт.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила, но при несъответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Г., гражданин на Г., чрез адвокат Я. Х. и адвокат С. Х. Заповед № 5392з-ПАМ-12/15.01.2020 г., издадена от Началник на отдел „Миграция“ - СДВР, с която оспорваният е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“ – МВР за срок от шест месеца от датата на фактическото настаняване.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на К. Г., гражданин на Г. на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 1010 (хиляда и сто) лева, представляваща направените по делото разноски – 10 лв. внесена държавна такса и 1000 лева платено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

